

**ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
(ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ)**

**ІНСТИТУТ ДЕРЖАВИ І ПРАВА КРАЇН ЄВРОПИ
ДВНЗ «УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**

**ІНСТИТУТ ЕКОНОМІКИ І МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН
ДВНЗ «УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**

**ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ТА РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ
ДВНЗ «УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**

**МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ**

**«РЕФОРМУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА
УКРАЇНИ ТА РОЗВИТОК
СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ:
ПИТАННЯ ВЗАЄМОДІЇ»**

(м. Ужгород, 30-31 березня 2013 р.)

м. Ужгород

УДК 342(477)
ББК 67.9(4Укр)400

**РЕФОРМУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ТА РОЗВИТОК
СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ: ПИТАННЯ ВЗАЄМОДІЇ:**
Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Ужгород, 30-31
березня 2013 р. – Херсон : Видавничий дім «Гельветика», 2013. – 256 с.

У збірнику представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на Міжнародну науково-практичну конференцію «Реформування законодавства України та розвиток суспільних відносин в Україні: питання взаємодії», яка відбулася на базі юридичного факультету Ужгородського національного університету 30-31 березня 2013 р.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Бисага Ю.М., д.ю.н., професор (головний редактор); Бєлов Д.М., к.ю.н., доцент; Булеца С.Б., к.ю.н., доцент; Гомонай В.В., к.ю.н., доцент; Греца Я.В., к.ю.н., доцент; Лазур Я.В., д.ю.н., професор; Митровка Я.В., к.ю.н., доцент; Палінчак М. М., к.і.н., доцент; Рогач О. Я., д.ю.н., професор; Чечерський В.І., к.ю.н., доцент; Кампі О.Ю., к.ю.н., доцент; Рошканюк В.М., к.ю.н., доцент, Чепис О.І., к.ю.н., доцент; Алмаші М.М., к.ю.н., доцент.

УДК 342(477)
ББК 67.9(4Укр)400

© Державний вищий навчальний заклад
«Ужгородський національний університет», 2013

© Інститут держави і права країн Європи
ДВНЗ «Ужгородський національний університет», 2013

© Інститут економіки і міжнародних відносин
ДВНЗ «Ужгородський національний університет», 2013

© Інститут державного управління та регіонального розвитку
ДВНЗ «Ужгородський національний університет», 2013

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ.....	10
ПРАВОВА ОСВІТА ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАЦІВНИКІВ ОВС Годяк А.І.....	10
ДЕФЕКТНОСТЬ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО АКТА КАК НАРУШЕНИЕ ПРИСЯГИ ГОССЛУЖАЩЕГО Горчаков С.В.	12
РІШЕННЯ ПРО ЗНАЧЕННЯ КОПНИХ СУДІВ НА УКРАЇНІ Івасечко О.Я.....	14
ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПРАВ ТА ОБОВ'ЯЗКІВ АДВОКАТІВ ФРАНЦІЇ ТА ФЕДЕРАТИВНОЇ РЕСПУБЛІКИ НІМЕЧЧИНА Компанейцев С.В.....	17
РОЛЬ І. БЕНТАМА У СТАНОВЛЕННІ ДЕОНТОЛОГІЇ ЯК НАУКИ Награбова Л.В.....	20
ПРАВОВОЕ ВЗАИМОВЛИЯНИЕ РОССИЙСКИХ И ЗАПАДНЫХ ИСТОКОВ КРЕДИТНОЙ КООПЕРАЦИИ Невлев В.В.....	22
ФЕНОМЕН ПРАВОУТВОРЕННЯ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ Нечипоренко А.О.	25
ПРАВОВОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ МЕДИЦИНСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ НА УКРАИНЕ (X – НАЧАЛО XVII В.В.) Парамонова О.С., Виситаева Р.Б.	27
КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ СТАТУТУ МІНІСТЕРСТВА ЗАКОРДОННИХ СПРАВ УНР ОТТО ЕЙХЕЛЬМАНА Турчин Я.Б.....	30
СИСТЕМА ПРАВА В РОМАНО-ГЕРМАНСЬКІЙ ПРАВОВІЙ СІМ'І Шаганенко В.П.....	33
НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО	
ПРИНЦИПИ ВИБОРЧОГО ПРАВА ЯК ПІДГРУПИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ Апшай Ф.В.	36
ПРАВА НА СВОБОДУ СОВІСТІ В УКРАЇНІ: КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ Бедь В.В.	38
ПАРАДИГМА КОНСТИТУЦІОНАЛІЗМУ, ЯК КАТЕГОРІЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ Бслов Д.М., Ленгер Я.І.	40
МОВНІСТЬ ЗАКОНОДАВСТВА Біла І.С.....	42
УЯВЛЕННЯ ПРО СВОБОДУ СОВІСТІ ТА ВІРОСПОВІДАННЯ: СВІТОВИЙ ДОСВІД Громовчук М.В.,.....	44
ОБЩЕСТВЕННЫЙ КОНТРОЛЬ КАК СОВРЕМЕННЫЙ ФЕНОМЕН Двойных О.С., Харитонов В.И.....	47
ЩОДО ПИТАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ ЧЛЕНА ВИЩОЇ РАДИ ЮСТИЦІЇ Марчук О.Л.....	49
СВОБОДА РЕЛІГІЇ ТА СВОБОДА СОВІСТІ В СУЧАСНОМУ СВІТІ Палінчак М.М.....	52

РЕФОРМУВАННЯ СУДОВОЇ ВЛАДИ: ПРАВОВИЙ ТА МОРАЛЬНИЙ АСПЕКТ	54
Придачук О.А.	
ФОРМИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ЩОДО ЗВЕРНЕНЬ ГРОМАДЯН	56
Сергєєв М.А.	
ФІНАНСУВАННЯ ВИБОРІВ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ	58
Таратухін М.Ю.	
НАПРЯМ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО	
ЮВЕНАЛЬНА ЮСТИЦІЯ – ЗАХИСТ ПРАВ І ІНТЕРЕСІВ ДИТИНИ ЧИ ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ ДЕРЖАВИ ЗРУЙНУВАТИ СІМ'Ю?	60
Артеменко Д.С.	
ОБ'ЄКТИ ПРАВА СЛІДУВАННЯ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ НОРМ МІЖНАРОДНОГО ТА НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА	62
Гаценко О.О.	
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ОБРАЗОВАНИЯ, СВ'ЯЗАНІ С ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ	65
Ерали Абдикарим, Сейтжаппарова Багила	
РЕГУЛЮВАННЯ АУТСОРСИНГОВИХ ВІДНОСИН В США	68
Єфименко М.М.	
ГАРАНТІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НОТАРІАЛЬНОЇ ТАЄМНИЦІ	71
Желіховська Ю.В.	
ПРАВО ДОСТУПУ ДО ФОТОГРАФІЧНОГО ТВОРУ ЯК ОСОБИСТЕ НЕМАЙНОВЕ ПРАВО АВТОРА	73
Зварич Ж.І.	
ЦИВІЛЬНО – ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО АДВОКАТОМ ПРАВ В СУДІ	75
Ізула М.П.	
В ОЧІКУВАННІ НОВОГО ЖИТЛОВОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ: НАУКОВО-ПРАКТИЧНИЙ АСПЕКТ	78
Кармаза О.О.	
ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АВТОРСЬКОГО ПРАВА В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ (ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ)	80
Кохановський В.О.	
ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОЇ ПРИРОДИ АРБИТРАЖНОЇ УГОДИ	83
Лис Г.І.	
ПРАВОВА ПРИРОДА ДОГОВОРУ ТРАНСПОРТНОГО ЕКСПЕДИРУВАННЯ	85
Маленко О.В.	
СТОРОНИ У СПРАВАХ ПРО ЗАХИСТ ЧЕСТІ, ГІДНОСТІ ТА ДІЛОВОЇ РЕПУТАЦІЇ	88
Можаровська К.В.	
ВІДШКОДУВАННЯ МОРАЛЬНОЇ (НЕМАЙНОВОЇ) ШКОДИ ФІЗИЧНІЙ ОСОБИ ЗА НОРМАМИ СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ПРО ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ І ОСНОВОПОЛОЖНИХ СВОБОД ПРИ ПОРУШЕННІ ПРАВА НА ДОСТУП ДО СУДУ	89
Паліюк В.П.	
ВИРІШЕННЯ ПИТАННЯ ПРО ДОПУСТИМІСТЬ, НАЛЕЖНІСТЬ, ІСТОТНІСТЬ ТА ДОСТАТНІСТЬ ДОКАЗІВ У МІЖНАРОДНОМУ КОМЕРЦІЙНОМУ АРБИТРАЖІ	92
Пільков К.М.	
ПРИНЦИП ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА ТА ДОСТУПНІСТЬ ЦИВІЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА	95
Романчук О.М.	

ДО ПИТАННЯ УТОЧНЕННЯ НОРМАТИВНОГО ЗАКРІПЛЕННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПРАЦІВНИКІВ ПАТРОНАТНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ Романюк Л.В.....	97
---	----

НАПРЯМ 4. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО, ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО

ЩОДО ПИТАННЯ РЕЄСТРАЦІЇ ЛІЦЕНЗІЙНИХ ДОГОВОРІВ Клочко А.В.....	101
ТЕОРЕТИКО-ПРАКТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО НАГЛЯДУ (КОНТРОЛЮ) У РАЗІ ЛІКВІДАЦІЇ СТРАХОВИКІВ Коваленко Т.В.	104
ОБМЕЖЕННЯ ГРАНИЧНОГО РІВНЯ ТОРГОВЕЛЬНОЇ НАДБАВКИ ЯК ОХОРОННИЙ СПОСІБ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЦІН НА ПРОДОВОЛЬЧУ ПРОДУКЦІЮ Кожух М.С.....	106
МЕТА ЗАСТОСУВАННЯ СПОСОБІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИКОНАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ЯК КРИТЕРІЙ ВІДНЕСЕННЯ ДО ТАКИХ СПОСОБІВ ВІДПОВІДНИХ ЗАХОДІВ ЗАХИСТУ ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ Мушинська Ю.О.....	109

**НАПРЯМ 5. ТРУДОВЕ ПРАВО;
ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ**

ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ПЕНСІЙНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ Салькова Т.В.	112
К ВОПРОСУ О ПРИНЦИПАХ И ЗАДАЧАХ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ФЕДЕРАЛЬНОЙ ИНСПЕКЦИИ ТРУДА РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ Унковский А.В.....	115

**НАПРЯМ 6. ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО; АГРАРНЕ ПРАВО;
ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО; ПРИРОДОРЕСУРСНЕ ПРАВО**

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ІНСПЕКЦІЇ В УКРАЇНІ Бондар О.Г.	118
ЕКОЛОГІЗАЦІЯ СУСПІЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ – ОБ'ЄКТИВНИЙ ПРОЦЕС ПРОТИДІЇ ГЛОБАЛЬНИМ ЕКОЛОГІЧНИМ ЗАГРОЗАМ Горбенко В.О.	121
ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНСЕРВАЦІЇ ЗЕМЕЛЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ Дейнега М.А.....	124
ДО ПИТАННЯ ОБЛІКУ ЛІСІВ УКРАЇНИ Дожук І.Я.....	126
ВИДОБУВАННЯ НАФТИ ТА ГАЗУ ЯК ВИД ПРАВА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ МАКАРЕНКО Н.А. ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ЗАКЛАДІВ КУЛЬТУРИ КЛУБНОГО ТИПУ НА СЕЛІ Муржак А.С.	132
ПРАВОВІ АСПЕКТИ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ СЕЛА УКРАЇНИ Халупний А.В.....	135

**НАПРЯМ 7. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС;
ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО**

ПРИМУС У ПОДАТКОВОМУ ПРАВІ

Андреева А.О.	137
ЩОДО ЕКОЛОГІЧНО ДОЦІЛЬНИХ СТАВОК ЕКОЛОГІЧНОГО ПОДАТКУ У КОНТЕКСТІ ПІДВИЩЕННЯ ФІСКАЛЬНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ	
Білецька Г.М., Шкуренко Н.Г.	139
ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОПЕРЕДЖЕННЯ І ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ	
Боднарчук О.Г.	141
ЩОДО НАПРЯМІВ АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ В ОБЛАСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ШКІЛ-ІНТЕРНАТ ДЛЯ ДІТЕЙ-СИРІТ І ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ	
Боднарчук О.І.	143
ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ПІЛЬГОВОГО ЖИТЛОВОГО КРЕДИТУВАННЯ МОЛОДІ В УКРАЇНІ	
Васьківська К.М.	146
ДЕРЖАВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ У ПЕРІОД З 60-ТИХ РР. ХVІІІ СТ. ПО 20-ТІ РР. ХХ СТ.	
Віхлієв М.Ю.	148
ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ СУБ'ЄКТНОГО СКЛАДУ СТОРІН ТА ПРЕДМЕТНОЇ ПІДСУДНОСТІ У СПРАВАХ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ЗАСТОСУВАННЯМ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ЖИТЛОВИХ ПРАВ МЕШКАНЦІВ ГУРТОЖИТКІВ»	
Дюрдіца І.В.	150
ДОСВІД КОНТРОЛЬНО-ІНСПЕКЦІЙНИХ ОРГАНІВ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН У СФЕРІ ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ ТА ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА	
Ішук Ю.В.	152
АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕДОСТАВЛЕННЯ ТОВАРІВ ДО МИТНОГО ОРГАНУ ПРИЗНАЧЕННЯ: НОВЕЛИ НОВОЇ РЕДАКЦІЇ МИТНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ	
Михайлишин Ю.А.	155
АДМІНІСТРАТИВНА ПРАВОСУБ'ЄКТНІСТЬ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ	
Пасічник А.В.	157
ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ТАКТИКИ У ПРОТИДІЇ ЕКОНОМІЧНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ	
Рогозин С.М.	159
«ГРОМАДСЬКИЙ КОНТРОЛЬ» ТА ЙОГО ВІДМЕЖУВАННЯ ВІД СУМІЖНИХ КАТЕГОРІЙ	
Сквірський І.О.	161
АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ПОРЯДКУ ЗБЕРІГАННЯ ТОВАРІВ НА МИТНИХ СКЛАДАХ ТА ЗДІЙСНЕННЯ ОПЕРАЦІЙ ІЗ ЦИМИ ТОВАРАМИ ВІДПОВІДНО ДО НОВОЇ РЕДАКЦІЇ МИТНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ	
Слюсар К.М.	164
ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ ЕКСПОРТНОГО КОНТРОЛЮ УКРАЇНИ	
Хаврук В.О.	166

**НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ;
КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО**

**ВИМАГАННЯ: ДЕЯКІ ПИТАННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ
ЗА КРИМІНАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ**

Соловйова А.Б.	169
ПРОБЛЕМИ ТА ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА ПОКАРАННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ	
Артюх Т.В.	170
ОБМЕЖЕНА ОСУДНІСТЬ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ	
Берш А.Я.	172
ХАРАКТЕРИСТИКА СУЧАСНИХ СТРУКТУР ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ	
Гриненко І.М.	174
ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ПРАВОСУДДЯ ТА ШЛЯХИ ЇХ ЗАПОБІГАННЯ	
Гульчак А.В.	177
СУБЕР GROOMING AS THE PHENOMENON AND MEASURES OF ITS PREVENTION	
Zaytseva A.G.	179
ДІЯ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНУ У ПРОСТОРІ	
Кедик В.П.	182
ОСНОВИ ПОРІВНЯЛЬНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН, ЩО ВСТАНОВЛЮЄ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ФАЛЬСИФІКАЦІЮ ВИБОРЧОЇ ДОКУМЕНТАЦІЇ В КОНТЕКСТІ ДОТРИМАННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ	
Колодін Д.О.	183
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ НОРМАМИ ЧИННОГО КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ	
Кравець Л.К.	186
СУСПІЛЬНА НЕБЕЗПЕЧНІСТЬ ТА НАСЛІДКИ ДЛЯ ПОТЕРПІЛОЇ ОСОБИ	
Кухар О.В.	188
РОЗУМІННЯ НЕПОВНОЛІТНІМИ СУТНОСТІ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИХ ЗАБОРОН ТА МОЖЛИВОСТІ ЇХ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ОЦІНКИ	
Назимко Є.С.	190
ДО ПИТАННЯ ПРО КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВУ ОХОРОНУ ВСТАНОВЛЕНОГО ПОРЯДКУ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ, МІЖНАРОДНОГО КОМЕРЦІЙНОГО АРБІТРАЖУ	
Палюх Л.М.	192
МЕХАНІЗМ ПРИЧИНЕННЯ ВРЕДА ІНТЕРЕСАМ СЛУЖБИ В ОРГАНАХ МЕСТНОГО САМОУПРАВЛЕННЯ (КРИМІНОЛОГІЧЕСКИЙ АСПЕКТ)	
Полубояринова А.Н.	195
ОБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ	
Продайко Д.Д.	197
ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ СИСТЕМАТИЗАЦІЇ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ВЛАСНОСТІ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ	
Соловйова А.М.	199
НАСИЛЬНИЦЬКИЙ ГРАБІЖ ЯК ОБ'ЄКТ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ	
Тихонов В.А.	202
КРИМІНОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ УЧАСНИКІВ КОРУПЦІЙНОГО ПІДКУПУ У ПУБЛІЧНІЙ СФЕРІ	
Цитряк В.Я.	204
ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО КРИМІНАЛЬНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕЗАКОННІ ДІЇ ЩОДО ДЕРЖАВНОГО ДІЯЧА	
Чорний Р.Л.	206

НАПРЯМКИ КООРДИНАЦІЇ ПРЕВЕНТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОВС У СІЛЬСЬКІЙ МІСЦЕВОСТІ	208
Шевчук Т.І.	
ДЕТЕРМІНАНТИ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ	211
Шепетько С.А.	

НАПРЯМ 9. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ВИКОРИСТАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗНАТЬ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ	214
Ахтирська Н.М.	
ВЕРБАЛІЗАЦІЯ І ВЕРИФІКАЦІЯ В КОНТЕКСТІ ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ	216
Ващук О.П.	
ПОРУШЕННЯ ТЕОРЕТИЧНИХ ОСНОВ ОБШУКУ НОВИМ КРИМІНАЛЬНО- ПРОЦЕСУАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ	218
Мішуліна М.В.	
ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ СУДОВОЇ ЕКСПЕРТИЗИ ЯК ВИДУ ДІЯЛЬНОСТІ	220
Решетко П.І.	
ЕКСПЕРТИЗА У ЗМАГАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ	222
Шумась Д.Г.	

НАПРЯМ 10. СУДОУСТРІЙ; ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА НАГЛЯД ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ ЗА ДОДЕРЖАННЯМ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ЗВЕРНЕННЯ	226
Безкровний Є.А.	
ОСОБЕННОСТИ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПРОКУРАТУРЫ ПРИ ПРЕДСТАВИТЕЛЬСТВЕ ИНТЕРЕСОВ В СУДЕ	228
Гутник О.В., Ляхова Н.М.	
ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОКУРОРА ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІДШКОДУВАННЯ НЕМАЙНОВОЇ ШКОДИ, ЗАВДАНОЇ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ	231
Назарук О.І.	
ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ СУДДІВ	233
Шевченко А.В.	

НАПРЯМ 11. МІЖНАРОДНЕ ПРАВО УГОДИ СНД ЩОДО ПОВЕРНЕННЯ КУЛЬТУРНИХ ЦІННОСТЕЙ УКРАЇНИ	236
Задорожній О.В.	
ПОГРАНИЧНАЯ (ЕВРАЗИЙСКАЯ) ЦИВИЛИЗАЦИЯ КАК ОСНОВА ПРАВОВОГО РАЗВИТИЯ УКРАИНЫ	238
Зайцева А.Г.	
ПРО ОСОБЛИВОСТІ СТАНОВЛЕННЯ ПРИНЦИПУ НЕПОРУШНОСТІ ДЕРЖАВНИХ КОРДОНІВ В МІЖНАРОДНОМУ ПУБЛІЧНОМУ ПРАВІ	241
Ляшман Т.В.	
ОСОБЛИВОСТІ ГАРАНТІЙ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ ДЛЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУДОВИЙ РОЗГЛЯД	243
Корун У.З.	
«DUE PROCESS OF LAW» ЯК ОСНОВА ПРАВА НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУДОВИЙ РОЗГЛЯД	246
Луцешко О.О.	

**ЩОДО ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ТА КЛАСИФІКАЦІЇ
МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИХ СТАНДАРТІВ**

Мартинівський Д.П. 247

**ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ПРОБАЦІЯ» В МІЖНАРОДНИХ АКТАХ
ТА ЗАКОНОДАВСТВІ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН**

Ягунов Д.В..... 249

НАПРЯМ 12. ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

**ЗМІ В СИСТЕМІ СУСПІЛЬНО-ПРАВОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ:
МОДЕЛІ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ**

Андрєв Д.В..... 253

УЯВЛЕННЯ ПРО СВОБОДУ СОВІСТІ ТА ВІРОСПОВІДАННЯ: СВІТОВИЙ ДОСВІД

Громовчук М.В.,
старший викладач кафедри конституційного права
та порівняльного правознавства
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

В історичному, практичному контексті, науковому побуті поняття «свобода совісті», конституювалася як категорія права. Його зміст, сутність тісно уплетені в історичну, соціальну канву розвитку суспільства, конкретної держави, відносин останніх до світоглядного й, насамперед, релігійним орієнтаціям людей, до різних віросповідань, до їхніх інститутів і діяльності. Свобода совісті (як ідея, як правове поняття) пройшла складний, тернистий шлях свого становлення: від віротерпимості, суспільного (юридично закріпленого) визнання допустимості права на вільний вибір релігії, до права особистості на свободу самовизначення й самореалізації в системі світоглядних (релігійних або арелігійних) координат.

А. Колодний пропонує при проведенні наукового аналізу розвитку та формування прав і свобод людини в сфері свободи совісті використання різних видів (моделей) державно-церковних відносин [1]. Такі види (моделі) відносин загального характеру формувалися в світі протягом багатьох століть і мають певні ознаки, що стосується як розвитку окремих країн, так і певних територій. На думку А. Колодного в кожній країні можна з урахуванням загальних ознак таких моделей визначити особливості їх прояву в певний час і період розвитку, що залежить від правової системи, релігійної системи, економічних, політичних та інших умов розвитку суспільства [2].

В свою чергу О. Ананьєва вважає, що екстраполюючи на розвиток свободи совісті осмислення процесу демократизації, а також виходячи з історичного аналізу, можна запропонувати наступну періодизацію етапів розробки проблеми свободи совісті в процесі демократичних перетворень суспільства: 1) ранньофілософський період – від Античності до утвердження в Європі християнства (I тисячоріччя до н.е. – V н.е.). Етап попередніх умов виникнення свободи совісті; 2) доктринально-єретичний період – від Середньовіччя до епохи Відродження (VI в. – XIII-XIV в.в.). Підготовча фаза в становленні свободи совісті; 3) реформаційний період – від Епохи Відродження до періоду буржуазних революцій XVIII століття. Фаза прийняття рішень в галузі свободи совісті, пов'язана зі зміною політичних інститутів і політико-правових норм суспільства у бік поліархічної демократії; 4) гуманістичний період – від XIX століття до наших днів. Фаза звикання до функціонування свободи совісті в сучасному розумінні [3].

Так, на нашу думку, елементи свободи совісті зародилися ще в епоху родоплемінних відносин, хоча деякі вчені, наприклад, М. Бабій [4], вважають, що ідея свободи взагалі, так само як й ідея свободи совісті, зародилася в античну епоху. Обмеженість суспільних відносин родоплемінними зв'язками, процес соціальної диференціації, що призвів до утворення давніх держав, низький рівень матеріального виробництва первісного суспільства, – усе це наклало особливий відбиток на зміст релігійно-міфологічних уявлень, що панували як форма суспільної свідомості протягом багатьох тисячоліть. Основою цих уявлень був загальний родоплемінний та індивідуальний досвід переважно первісно містичний. Цінність такого узагальнення полягала в цілісному уявленні про навколишню дійсність, узагальнюючи матеріальний і культурний досвід генерацій, що передують [2].

Свобода совісті в античну добу характеризується вже тим, що кожного громадянина зобов'язували виконувати загальнодержавні культу. За невиконання їх, а

також за критику чи осміювання богів карали смертю. Проте, осмислюючи реалії людського буття античні мислителі і філософи поставили під сумнів виправданість наказового поширення на всіх членів суспільства стандартних вимог певного релігійного культу. Такими мислителями були Ксенофан (570-478 рр. до н.е.), Геракліт (540-475 рр. до н.е.), Анаксагор (500-428 рр. до н.е.), Демокріт (460-370 рр. до н.е.), Протагор (480-410 рр. до н.е.), Епікур (341-270 рр. до н.е.), Лукрецій Кар (95-55 рр. до н.е.) та ін. Вони стверджували, що про богів людям достеменно нічого не відомо і що, скоріше за все, люди створюють богів за подобою із самими собою [2].

Утвердження християнства в Європі стало причиною появи релігійної нетерпимості. Як підкреслює Д. Вуд, з цих часів терпимість зовсім не була характерною рисою релігії, скоріше навпаки. Він пояснює це тим, що протягом цієї історії людства релігія була основою ідентичності племені, нації, громади й була, таким чином, основою їхнього відділення від світу в цілому й причиною міжгрупових конфліктів. Саме релігії сприяли поділу й були першопричиною цього, оскільки, як ми вже відзначали, пропонувалося різне розуміння істини кожної з них. «Кожна релігія йде коріннями в особливий досвід або почуття священного й припускає існування особливих вищих цілей і реальностей; тому конкретні історичні особливості тієї або іншої релігії аж ніяк не сприяють терпимості. Кожна релігійна традиція претендує на власну унікальність і перевагу (або, принаймні, припускає їх)» [5].

Один з ідеологів буржуазії, що зароджувалася, італійський політичний діяч 14 століття М. Падуанський був супротивником домагань папства на світську владу й вимагав поділу духовної й світської влади, при пануючому положенні останньої, установа й забезпечення віротерпимості. Проводячи розмежування між законами юридичними й релігійними, він робить висновок, що Євангеліє – не закон, а тільки повчання. Священники можуть діяти порадою й переконанням, але не примусом, якого в справах віри не може бути взагалі, тому що віра – справа совісті. Таким чином, у вченні М. Падуанського закладені основи такого важливого демократичного інституту, як свобода совісті [6].

Межі релігійної терпимості були розсунуті в епоху Відродження. Дж. Бруно, Л. да Вінчі, М. Коперник, Г. Галілей й ін. учені, що представляють передову науку й суспільну думку, формували новий світогляд, що на практиці виражався у вимаганні свободи розуму, знання, творчості.

Із цим часом пов'язаний початок нового етапу історії свободи совісті. Деякі послаблення духовного гніту в епоху Відродження не забезпечували широкої віротерпимості. Віротерпимість не припускала рівності релігій і громадянських прав людей різних сповідань, свободи релігії. Нетерпиме ставлення однієї релігії до інших залишалося непорушною підвалиною феодального суспільства [2].

У період боротьби буржуазії й феодально-абсолютистської монархії одержала поширення школа природного права. Представники цієї школи внесли певний вклад у вирішення питань, що стосується свободи совісті, свободи віросповідання, релігійної терпимості. Так, голландський вчений-юрист Г. Гроцій, всупереч богословським вченням, вважав, що право ґрунтується не на волі Бога, а корениться в самій природі людини й існує незалежно від законів, установлених у різних народів. Він розглядав державу й виводив її природні закони з розуму й досвіду, а не з теології, хоча й робив застереження, що природне право існує без Бога, проте, Бог існує й він творець усього суцього. Таким чином, Г. Гроцій визнає Бога другим джерелом права, а, отже, поряд із природним правом, на його думку, існує право божественне [6].

Не слід забувати, що, все-таки таки, перший нормативний акт, у якому його було закріплено свободу совісті, датується 313 століттям. Це так звані Міланський едикт, виданий августами Римської імперії Костянтином і Лікінієм, у якому надавали «християнам і всім іншим повну волю (*liberam potestatem*) додержувати тієї релігії,

якої хто може і якої вважає для собі найліпшою» [7]. Цей акт проголошував свободу совісті, рівність всіх релігій, а також регулював майнові й громадянські права релігійних громад. Тім самим було покладено край переслідуванню християн і фактично започатковано процес перетворення християнства в державну релігію [2].

Вважаємо, що це цілком повноцінний правовий акт, який мав конкретні юридичні наслідки. Акт, виданий у добу, коли рабство вважалось цілком природним явищем, а про рівноправ'я чоловіка й жінки ніхто не згадував навіть у творах червоного письменства. Отже, за 900 років до появи на світ Magna Carta людство не просто замислювалось над проблемою свободи совісті, а робило цілком конкретні кроки задля закріплення її на рівні юридичних норм. Початок міжнародної регламентації питань релігійної свободи було закладено ще Вестфальським миром 1648 року. Однак першим міжнародно-правовим актом найбільше що чітко сформулював вимоги, які стосуються забезпечення свободи віросповідання можна вважати Берлінський трактат 1848 року [2].

Особливо активно розгорнулися дискусії щодо осмислення й розробки принципів свободи совісті в другій половині ХХ в. Ця проблема переступила національні межі й стала частиною міжнародних обговорень і пріоритетним напрямком у діяльності провідних світових організацій [8]. Після другої світової війни й утворення ООН народи Об'єднаних націй урочисто підтвердили в Уставі свою віру в основні права людини. Стаття 55 Уставу ООН говорить, що ООН покликано підтримувати й забезпечувати дотримання прав людини й основних свобод незалежно від раси, статі, мови й віросповідання. Ці принципи були зафіксовані в Загальній декларації прав людини в 1948 році. Свобода думки, совісті й релігії, як невід'ємна частина прав людини знайшла своє відбиття в статті 18 Декларації. З цього часу було прийнято ряд нормативно-правових актів міжнародного значення, які заклали основи правового регулювання свободи совісті у світі.

Таким чином, сучасна концепція свободи совісті, сформульована в міжнародних документах, є продовженням і розвитком того, що ми простежили загалом у короткому історичному огляді найбільш яскравих представників філософських, політичних і правових теорій. Це можна бачити й у правових системах окремих держав. Власне кажучи, всі згадані вище акти, як, втім, і багато конституцій держав, під виглядом свободи совісті проголошують лише свободу вибору релігії й свободу відправлення релігійних культів, не торкаючись прав громадян не сповідати релігію взагалі й права вільно вести науково-атеїстичну пропаганду. Можна, втім, припустити, що сучасний розвиток суспільства призвів до зміщення акценту в механізмі правового забезпечення свободи совісті в частині свободи віросповідання. Якщо в середні століття в захисту потребувала меншість, що не належала до загальнодержавної релігії, то тепер цього потребують віруючі, тому що більшість суспільств має переважно атеїстичні або інші переконання.

Список використаних джерел:

1. Модели церковно-государственных отношений стран Западной Европы и США: Сб. научн. трудов / Под общ. ред. А. Колодного. – К.: Отделение религиоведения Ин-та философии НАН Украины, 1996. – 152 с.
2. Бедь В.В. / Право людини на свободу совісті: конституційно-правове регулювання: дис...здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спец. 12.00.02. – конституційне право; муніципальне право / Віктор Васильович Бедь. – К., 2011. – 421 с.
3. Ананьева Е.П. Свобода совести в процессе демократизации украинского общества: социально-философский анализ / Е.П.Ананьева: Дисс...канд..филос. наук. – Севастополь. – 2008. – 190 с.
4. Бабій М.Ю. Свобода совісті: філософсько-антропологічне і релігієзнавче осмислення / М.Ю.Бабій. – Київ: Вища шк., 1994. – 84 с.

5. Джеймс Э. Вуд. Право человека на свободу религий в международной перспективе / Э. Вуд. Джеймс // Дия-Логос. Религия и общество. – М.: Истина и жизнь, 1997. – С. 10-18.
6. История политических учений. – М., 1960. – 611 с.
7. Болотов В.В. Лекции по истории древней: в 4 т. / Репринтерное издание. – М., 1994. – Т. II: История Церкви до Константина Великого. – С. 163.
8. Рудинский Ф.М., Шапиро М.А. Свобода совести и религия: международно-правовые пакты и национальное законодательство / Ф.М. Рудинский, М.А.Шапиро // Государство и право. – 1992 -№ 5. -С. 11-20
9. Белов Д.М., Сідак М.В. Права і свободи людини та громадянина на сучасному етапі розвитку державності та права / Д.М. Белов, М.В. Сідак // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право». – 2008. – Випуск 9. – С. 207-211.
10. Белов Д.М., Ленгер Я.І. Правова реформа: засоби та технологія / Д.М. Белов, Я.І. Ленгер // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право». – 2008. – Випуск 11. – С. 88-92.

ОБЩЕСТВЕННЫЙ КОНТРОЛЬ КАК СОВРЕМЕННЫЙ ФЕНОМЕН

Двойных О.С.

*научный сотрудник отдела организации научной работы
Курской академии государственной и муниципальной службы*

Харитонов В.И.

к. филол. н., доцент

Курской академии государственной и муниципальной службы

Одним из самых важных конституционно-правовых институтов демократического общества является общественный контроль осуществляемый гражданами и их объединениями за деятельностью государственных органов.

В настоящее время республика Украина провозглашена демократическим государством[1].

Сегодня проблематика общественного контроля активно обсуждается в странах СНГ и в частности в Украине, поскольку активная гражданская позиция и участие граждан в государственной жизни является одним из необходимых элементов бытия цивилизованного сообщества. Формирование государственной, партийной, региональной политики, процессы принятия политических решений, законотворчество вообще не должны ограничиваться лишь высшими властными институтами, потому что они требуют широкого участия граждан в этих процессах. Анализ научной литературы по теме исследования позволяет сделать вывод о том, что в настоящее время в Украине имеет место быть активное обсуждение законопроектов Законов Украины (Закон «О клевете», Закон «О государственной языковой политике» и т.д.).

Целью представленного исследования нам видится изучение степени теоретической разработанности и законодательного закрепления такого социального института, как общественный контроль в республике Украина.

Для достижения поставленной цели необходимо последовательно решить следующие задачи:

- 1) проанализировать степень теоретической разработанности понятия «общественный контроль»;
- 2) проанализировать степень законодательного закрепления организации и осуществления общественного контроля на территории Украины.

Проведенное исследование позволяет сделать вывод о том, что в общественной Украинской науке анализируемый социальный институт активно изучается,